

HANNAH GRACE

Dagdroom

MAPLE HILLS 3

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk een

HALLE

‘Ik denk dat we beter uit elkaar kunnen gaan, Halle.’

Wills ernstige uitdrukking vormt een bespottelijke tegenstelling met de inrichting van mijn keuken. Ik ben te sentimenteel en te nostalgisch ingesteld om de bloemetjes en de tierelantijnen die mijn oma lang geleden heeft uitgezocht te vervangen door iets anders. De citroengele keukenkastjes waren een doe-het-zelf-project waaraan ze begon nadat ze samen met mevrouw Astor van hiernaast dry martini’s had leren mixen. Joy, de Ragdoll-kat die oma kocht om te vieren dat ik hier introk, ligt tussen gehaakte visjes te soezen op de ontbijtbar. De keuken ruikt naar de tweede lading croissants, want de eerste mislukt bij mij altijd.

Het is allemaal veel te huiselijk. Te niet-serieus. Te normaal voor zijn starre houding.

Zijn blik volgt elke beweging als ik het schort met KOMT VOOR DE BAKKER afdoe dat hij me voor mijn verjaardag heeft gegeven. Het is alsof hij op een dramatische uitbarsting wacht. Doordat hij zijn kaken zo op elkaar klemt, vallen de scherpe lijnen van zijn gezicht des te meer op, en hij lijkt in niets op de relaxte jongen met wie ik sinds een jaar een relatie heb, en nog minder op de goede vriend die ik al tien jaar ken. Nee, deze Will lijkt heel erg veel op een man onder spanning.

Nadat ik mijn schort aan de haak naast het fornuis heb gehangen, trek ik een kruk bij, zodat we tegenover elkaar aan de ontbijtbar zitten. Als ik mijn kin in mijn hand laat rusten, weet ik niet of ik hem bewust nadoe of dat het komt doordat we elkaar al zo lang kennen.

Hij steekt zijn hand naar me uit, pakt de mijne vast en knijpt er even in. Als aanmoediging. ‘Zeg eens iets, Hals. Ik wil wel graag vrienden blijven.’

Ik moet iets zeggen. Mijn gebrek aan ervaring wordt gecompenseerd door gezond verstand, dus ik durf aan te nemen dat een relatie beëindigen iets is wat je met z'n tweeën doet. Ik knijp ook in zijn hand, zodat het in elk geval lijkt alsof ik met hem meedoe. ‘Oké.’

Ik had niet gedacht dat mijn eerste relatiebreuk zo zou zijn. Ik had niet verwacht dat ik... niets zou voelen? Ik had gedacht dat ik mijn hart letterlijk zou voelen breken. Dat de vogels zouden ophouden met zingen en dat de hemel grijs zou worden, en hoewel ik de leegte ervaar die ik me had voorgesteld, is het op de een of andere manier niet hetzelfde. Ik weet niet of het normaal is om je je eerste gebroken hart voor te stellen, maar ik had gedacht dat het verloop op zijn minst een beetje interessant zou zijn. Helaas is dit, net als mijn liefdesleven in het algemeen, nogal saai. Er breekt niets en de hemel is even blauw als altijd in Los Angeles.

‘Je hoeft je niet in te houden, Hals. Je mag eerlijk zeggen wat je denkt.’

Dat hij me aanmoedigt om dat te doen, maakt het bijna nog erger. Ik trek mijn hand uit de zijne, druk mijn handpalmen tegen mijn dijen en bedenk hoe ik dit het beste kan aanpakken. ‘Ik hou me niet in. Je hebt gelijk, ik denk dat we gewoon vrienden moeten zijn, meer niet.’

Will knippert twee keer heftig. ‘Dat vind jij ook? Je bent niet van streek?’

Ik heb heel sterk de indruk dat hij wil dat ik kwaad word, en dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Ik had heel graag van streek willen zijn, want als ik dat was geweest, had ik kunnen geloven dat ik verliefd kan worden.

Ik wilde heel, heel graag verliefd op hem worden.

Normaal gesproken kost het me geen moeite om me uit te drukken, maar dat zou je niet zeggen als je me nu zag. Ik wil hem geen pijn doen, en juist daarom weet ik niet wat ik moet

zeggen. Ik begin er eerlijk gezegd spijt van te krijgen dat ik geen emotionele uitbarsting heb gefaket.

‘Het is niet dat ik niet van streek ben, maar ik vind wel dat we dit niet moeten rekken als het toch geen toekomst heeft. Ik hou van je, Will, en ik wil onze vriendschap niet in gevaar brengen met pogingen tot een relatie.’ Meer dan nu het geval is, maar dat zeg ik niet hardop.

‘Maar je bent niet verliefd op me,’ zegt hij op duidelijk bittere toon. ‘Of wel soms?’

Ik had mezelf nu heel graag een schop verkocht. ‘Doet dat er nog toe als je bezig bent om het uit te maken?’

Het is alsof ik hem een klap heb gegeven. ‘Voor mij wel. Van iemand houden en verliefd op iemand zijn, dat is niet hetzelfde. Maar dat ben je niet, hè? Dat ben je nooit geweest en daarom ben je hier blij mee.’

Niet te geloven dat hij denkt dat ik blij ben. Kent hij me wel?

Voor iedereen was het overduidelijk dat Will Ellington en ik iets met elkaar zouden krijgen, alleen voor ons twee niet.

Toen mijn ouders uit elkaar gingen en mijn moeder trouwde met Paul, mijn stiefvader, verhuisden we vanwege Pauls werk van New York naar Arizona. De Ellingtons waren onze nieuwe burens en ze werden al snel goede vrienden van mijn moeder en stiefvader. Ik ben de tel kwijt van het aantal keren dat we met zijn allen op vakantie zijn geweest en de feestdagen met elkaar hebben gevierd, en dat betekende dat Will en ik automatisch veel tijd met elkaar doorbrachten.

Er heeft alleen nooit enige romantische spanning tussen ons gehangen. Geen gespeculeer of we het met elkaar zouden gaan doen, we hielden nooit iets te lang elkaars hand vast en beleefden geen stiekeme momenten samen. We waren Halle en Will, burens en erg goede vrienden.

We overleefden samen de middelbare school en ik zag hem met ieder meisje in onze klas daten zonder dat ik ooit het gevoel had dat hij ‘van mij’ had moeten zijn. Totdat Will me een jaar geleden tijdens de zomervakantie meevroeg naar een bruiloft.

Ik weet vrijwel zeker dat ik niet zijn eerste keus was en dat zijn ouders hem ertoe hadden aangezet.

Die zijn erg traditioneel en vonden het niet gezond dat een jonge vrouw haar hele zomer besteedde aan lezen en schrijven, want 'je krijgt nooit een vriendje als je alleen maar met je neus in een boek zit'. Zelfs toen mijn tienerzus Gigi zei dat de negentiende eeuw had gebeld om zijn ideeën terug te vragen, stonden ze er nog op dat ik ja zei.

Op die bruiloft, na veel te veel slokken uit de fles wijn die we van een van de tafels hadden gejat, gaven we elkaar de zoen die tot deze ellende zou leiden.

In het begin was het nog spannend, en tijdens de laatste twee weken van die vakantie zag ik onze relatie in een heel ander licht. Will is altijd erg populair geweest en ik was bijzonder gevleid dat hij mijn vriend wilde zijn, hoe vreselijk het ook is om dat te moeten toegeven.

Hij was op school de aanvoerder van het ijshockeyteam en speelde goed genoeg voor een carrière als prof, volgens mensen die er verstand van hadden. Knap, charmant, met een lach waarmee hij zich uit elke benarde situatie kon redden. Tijdens zijn studie nam zijn zelfvertrouwen alleen maar toe, en toen ik hem in ons eerste studiejaar een keertje opzocht, zag ik meteen dat hij daar net zo geliefd was als vroeger thuis.

Dus ja, iedereen wilde met hem daten, dus waarom ik niet? Hij was mijn enige vriend. Het was toch niet meer dan logisch?

Ik was nergens aanvoerder van en ik hoefde me nooit ergens uit te redden omdat ik nooit iets interessants deed. Als mensen het over mij hebben, doen ze dat niet in complimenteuze termen. Dus ja, ik was best wel gevleid.

Natuurlijk vonden onze ouders het geweldig. Hun dromen over gezamenlijk een bruiloft plannen en genieten van gezamenlijke kleinkinderen leken misschien toch uit te komen. Het maakte niet uit dat ik in Maple Hills zat en hij in San Diego, want die plaatsen liggen op slechts twee uur rijden van elkaar en ze twijfelden er niet aan dat ik mijn leven gemakkelijk om Wills

sportieve verplichtingen heen kon plannen.

Geen enkel probleem.

Hun vertrouwen in onze relatie gaf ook mij vertrouwen, en dat had ik hard nodig, want de aanvankelijke roes verdween toen Will voor het eerst met me naar bed wilde. Ik zei dat ik er nog niet aan toe was. Hij beweerde dat ik me niet op mijn gemak voelde omdat hij het al met zoveel meiden had gedaan, maar dat ik me helemaal geen zorgen hoefde te maken. Ik antwoordde, met een vreselijke grimas en de bijna onbedwingbare neiging om hard weg te rennen, dat het me niet kon schelen wat hij eerder had gedaan en dat zijn seksleven geen invloed had op de vraag of wij die stap moesten zetten.

Ik wilde vlinders voelen tijdens het zoenen, plus de onverklaarbare behoefte om heel elegant een voet in de lucht te steken, maar kreeg in plaats daarvan wespen. Nare, ongemakkelijke steken, elke keer als Will zijn hand onder mijn T-shirt liet glijden. Mijn instinct zei me dat er iets mis was, maar mijn hart vond dat ik het tijd moest gunnen. Mijn verstand maakte me duidelijk dat ik alle antwoorden al kende, maar dat ik te laf was om ernaar te luisteren.

‘Halle? Kun je je verdomme lang genoeg concentreren om het er met me over te hebben?’ vraagt Will op scherpe toon, luid genoeg om Joy wakker te maken. Ze loopt langzaam over de ontbijtbar naar me toe en strijkt even met haar staart langs mijn kin voordat ze weer gaat liggen, dit keer vlak voor me. De timer van de oven piept. Will vloekt binnensmonds als ik het ding uitzet en er de croissants uit haal waar ik geen trek meer in heb.

‘Ik ben hier helemaal niet blij mee. Ik heb de indruk dat je het irritant vindt dat ik het ermee eens ben, in plaats van dat ik... pff, wat? Ga schreeuwen? In huilen uitbarst?’

Hij maakt een minachtend geluid en smoort zijn gemompel door zijn koffiemok aan zijn lippen te zetten. Daar heb ik altijd al een hekel aan gehad, aan dat gemompel. ‘Ik vind het irritant dat ik straks van alles over me heen krijg omdat ik het heb uitgemaakt. Jij kunt dat namelijk niet, jij wil anderen altijd veel

te graag een plezier doen. Iedereen ziet mij straks als de grote klootzak, omdat ik iets heb gedaan waar jij te laf voor bent. Dat is niet eerlijk. Ik wil jou wel, maar jij mij niet, dus ben ik de slechterik.'

Ik had het mis. Er bestaan wel degelijk termen voor mij, ze zijn alleen niet complimenteaus. 'Ik wil niet iedereen een plezier doen. Ik wilde ons een kans geven om dit op te lossen. Het is echt niet zo dat ik hier ruk in wilde zijn.'

'Wilde je maar rukken. Misschien hadden we dan geen probleem gehad,' mompelt hij, zo luid dat ik het kan horen.

Het is alsof hij tegen een blauwe plek duwt. Een figuurlijke, die hij zelf heeft veroorzaakt. Ik wil met mijn ogen rollen en tegen hem zeggen dat hij kinderachtig doet, maar hij heeft tijdens dit vreselijke gesprek eindelijk iets gevonden waarmee hij me kan kwetsen.

Ik weet niet waarom mijn zin in seks verdwijnt zodra hij er iets mee te maken heeft en dat had ik heel graag willen weten. Maar omdat ik niet wil dat hij ziet dat dit me raakt, slaak ik een zucht. 'Dat is gemeen.'

Hij slaat zijn armen over elkaar en duikt in elkaar op zijn kruk. Dan knijpt hij in de brug van zijn neus en maakt een geluid dat een kruising is tussen een zucht en een kreun. 'Sorry, je hebt gelijk. Ik denk alleen...' Hij gaat weer rechtop zitten. Zijn rusteloosheid is in tegenspraak met zijn anders zo relaxte manier van doen. 'Ik denk alleen dat het allemaal beter was gegaan als dit als een echte, volwassen relatie had gevoeld. Ik snap niet hoe je kunt weten dat je een hekel hebt aan seks als je het niet eens probeert. Ik heb zoveel geduld met je gehad, Halle, vind je zelf ook niet? Veel geduldiger dan andere jongens zouden zijn geweest.'

Opeens wordt me duidelijk waarom hij het juist nu uitmaakt. Gisteravond heb ik opnieuw tegen hem gezegd dat ik er nog niet aan toe ben. Als geduldig zijn gelijkstaat aan ophouden als ik dat vraag, ja, dan heeft Will geduld gehad. Als geduldig zijn gelijkstaat aan steeds weer over seks beginnen, me een kruisverhoor afnemen over mijn gevoelens en gedachten en gaan zitten cha-

grijnen als ik nogmaals zeg dat ik er niet aan toe ben, dan heeft Will zeker geduld gehad.

Ik weet niet of je dat gedrag geduldig kunt noemen, maar ik heb niet de energie om tijdens het ontbijt mijn grotendeels solo beoefende seksleven te analyseren.

‘We zijn twee volwassenen met een relatie. Dat maakt het een volwassen relatie.’ Dat heb ik al tig keer gezegd. ‘En voor de allerlaatste keer: ik heb nooit gezegd dat ik een hekel heb aan seks. Ik heb alleen gezegd dat ik er nog niet aan toe ben en daarom zijn we elkaar tegemoetgekomen. Ik heb andere dingen...’

‘O ja, noem het tegemoetkomen, dan voel ik me meteen een stuk beter. Bedankt, hoor.’

Ik heb zin om met mijn hoofd op de tafel te bonken. ‘Hoor eens, we dwalen af. We kunnen tegen onze ouders zeggen dat het een gezamenlijke beslissing was. Dan is niemand de slechterik, want samen genomen.’

Hij kijkt me vol ongeloof aan. ‘En jij denkt dat ze dat voor zoete koek slikken? En Thanksgiving dan? Kerstmis? Het weekje weg tijdens de voorjaarsvakantie? Het is wel erg naïef om te denken dat ze dat pikken.’

Ik snap heel goed dat hij bang is dat dit nieuws bij onze ouders niet goed zal vallen. Dat ben ik namelijk ook. Misschien heeft hij gelijk, misschien ben ik laf en wil ik anderen te graag een plezier doen, en nu dwing ik hem ertoe om mezelf te redden.

Afgelopen zomer, toen we allebei bij onze ouders waren, werd duidelijk dat we, zonder hobby’s of familieverplichtingen om de tijd mee te vullen, elkaar niet zo heel veel te zeggen hebben. Will wil voordat hij gaat werken het liefst met zijn vrienden op avontuur, ik wil op mijn vijftiengste mijn eerste boek hebben gepubliceerd. We zijn allebei heel gedreven, maar we willen ieder een andere richting op. En als je dan ook nog bedenkt dat ik niet bereid was om op bevel uit de kleren te gaan, is wel duidelijk dat deze relatiebreuk onvermijdelijk was.

Als ik buiten mijn gedeelde vriendenkring met Will nog andere vrienden en vriendinnen had gehad, dan hadden die zich vast

afgevraagd waarom we in vredesnaam een relatie zijn begonnen. Daar heb ik het afgelopen jaar ook heel veel over nagedacht, en het antwoord viel voor mij niet bepaald gunstig uit.

Ik stuit er heen en weer tussen anderen een plezier willen doen, zoals me zo vaak wordt verweten, en rijkelijk laat in verzet komen tegen Grayson, mijn oudere broer. Hij had altijd al een hekel aan Will, hij beweerde dat Will veel te arrogant was en dat onze vriendschap van één kant kwam. Ik ben veel te netjes opgevoed om in verzet te komen tegen wie of wat dan ook, dus niet naar mijn broer luisteren is het opstandigste wat ik ooit heb gedaan. En zelfs toen ik dat deed, stond ik er niet echt achter.

Ten slotte moest ik de waarheid onder ogen zien: ik was met Will samen omdat ik anders eenzaam zou zijn. Wie had ik nog als ik hem niet meer had?

Oké, onze relatie was niet perfect, maar hij belde me elke dag en hij had me graag om zich heen.

‘Ik zeg wel dat ik kerst wil vieren met papa en Shannon. Ik denk dat mijn broer ook komt, dus ik kan hem inzetten om het geloofwaardiger te maken. Tegen de tijd dat we in maart voor de vakantie weer naar huis gaan, heeft iedereen wel geaccepteerd dat het uit is.’

‘Zeker weten dat je het zo wil doen?’ vraagt hij. Ik heb hem net de beste uitweg gegeven die er bestaat en hij kan niet verbergen hoe blij hij daarmee is. God, dit is niet te harden.

‘Heel zeker.’

Ik zie hem ontspannen. ‘Als je niet naar huis gaat, kun je beter ook niet meer naar mijn wedstrijden komen.’

Dit is niet onverwacht, maar ik wou dat hij het eerder had uitgemaakt. Voordat ik met mijn leesclub stopte en mijn collegerooster omgooidde om zijn wedstrijden te kunnen bijwonen.

Will heeft me de hele zomer gesmeekt om te komen kijken, hoewel ik herhaaldelijk heb gezegd dat ik dat niet wilde. Ten slotte deed ik het toch, omdat hij beweerde dat zijn vorige vriendinnen altijd wel de moeite namen. Zodra het studiejaar begon, heb ik mijn rooster en mijn werktijden aan hem aangepast. Het

was vreselijk om de boekwinkel zo vlak voor de start van de leesclub teleur te stellen, maar ze deden niet moeilijk en een van de andere verkopers neemt het maar wat graag van me over.

‘Oké. Ik wil niemand dwingen om een kant te kiezen, en dat gaat waarschijnlijk gemakkelijker als ik er niet meer bij ben.’

Als ik Will niet zo goed had gekend, was het me misschien ontgaan dat hij zijn wenkbrauwen frons en begint te pruilen. Ik zie zijn ongeloof. ‘Ha, ja.’ Hij krabt aan zijn kaak. ‘Iedereen zegt al een tijdje tegen me dat ik er een punt achter moet zetten, dus ik weet niet hoe het zou zijn als je kwam kijken. Raar, denk ik.’

Voor het eerst sinds hij ‘ik denk dat we beter uit elkaar kunnen gaan’ tegen me zei, heb ik zin om te huilen. Het was overduidelijk dat er iets niet goed zat tussen ons, maar ik word misselijk van het idee dat al zijn studievrienden zich ermee hebben bemoeid en collectief vonden dat hij me moest dumpen.

Zelfs nog voordat we iets met elkaar kregen, deed ik mijn best om de wedstrijden in de buurt bij te wonen. Ik droeg zijn team-shirt, zat bij de andere vriendinnen, moedigde hem aan. Ik zocht op wat die meisjes leuk vonden en probeerde erbij te horen. Mijn vrienden zijn altijd de vrienden van Will geweest, want zelfs als kind was hij degene die me aan anderen voorstelde.

Zijn woorden doen nog steeds pijn als ik hem de rest van zijn koffie zie opdrieken. Hij ziet er zo zorgeloos uit, terwijl ik moet vechten tegen de neiging om een diep gat te graven en erin weg te kruipen. ‘Het zijn mijn vrienden niet meer, blijkbaar.’

‘Eigenlijk zijn het nooit echt jouw vrienden geweest.’ Hij kijkt me aan en wacht totdat ik iets zeg, alsof hij me niet net op mijn grootste onzekerheid heeft gewezen, op een achteloze toon, zo eentje waarop je vraagt wat voor weer het is. ‘Heb je je nooit afgevraagd of je misschien wel vrienden zou hebben als je niet in een fantasiewereld leefde?’

‘God, je lijkt je ouders wel. Mensen kunnen van lezen houden en tegelijkertijd bijzonder realistisch in het leven staan, Will,’ leg ik uit. ‘Ik ben niet contactgestoord omdat ik van fictie hou en op Maple Hills word ik niet voor feestjes overgeslagen omdat

ik graag romantische boeken lees. Misschien had ik daar een eigen vriendengroep kunnen opbouwen als ik niet steeds achter jou aan was gelopen.'

Hij snuift minachtend. Als hij nog een keer zoiets arrogants flikt, kan hij een croissant naar zijn kop krijgen.

'Ik denk dat je maar beter naar huis kunt gaan.'

'Doe niet zo overgevoelig, Hals.' Hij staat op en loopt naar me toe. De arm die hij om mijn schouder slaat, voelt tien keer zwaarder dan zou moeten, en de zoen die hij me op mijn kruin geeft, brandt als zuur. 'Ik zet alleen maar mezelf op de eerste plaats. Ik wil dingen voor mezelf doen, weet je. Het is een nieuw studiejaar en ik verdien een nieuwe start. Met ijshockey wordt het...'

Zijn stem dreunt op de achtergrond verder, maar ik kan het niet opbrengen om naar hem te luisteren, want ik heb al mijn energie nodig om te voorkomen dat ik gil dat ik dat weet, want ik heb hem ook altijd al op de eerste plaats gezet. Dat heb ik eerlijk gezegd met iedereen gedaan.

Ik word mijn hele leven al opgezadeld met taken en verantwoordelijkheden die anderen niet willen. Ik offer mezelf zonder nadenken op, elke keer weer, en inmiddels weet ik niet meer of ik het uit gewoonte doe of omdat ik het echt wil.

Toen mijn ouders scheidden en hertrouwden en er bonusgezinnen ontstonden, werd de lijst van mensen die ik hielp ook langer. Grayson is weliswaar de oudste, maar alles komt altijd op mij neer. Mijn godganse leven hoor ik al: 'O, Halle wil best helpen', en niet één keer: 'Halle, vind je dat niet erg?' of: 'Halle, heb je daar wel tijd voor?'

Ik kan me niet herinneren dat ik me hier ooit voor heb aangemeld en ik heb er genoeg van.

Ik wil heel graag zeggen dat ik alleen de mensen van wie ik hou een plezier doe, maar dat is niet waar. Ook Will, zijn vrienden, burens... vreemden...

Het lijkt wel alsof alle mensen die ik ooit ben tegengekomen bovenaan mijn prioriteitenlijst zijn geëindigd, en kijk eens wat het me heeft opgeleverd.

Single, geen vrienden, geen hobby's, een collegerooster dat perfect is voor de vriendin van een ijshockeyer, maar verder niks om mijn tijd mee te vullen.

Ik ben het zat om een passagier te zijn in mijn eigen leven. Dus als Will zijn derde jaar gaat vullen met zijn eigen dingen doen, dan kies ik daar ook voor.